

i sin § 25 den Forfrist, at Loven skal gjen-nemses eller, som det hedder, underkastes en Revision inden Udgangen af 1864. Det er nu længe siden, at dette Løfte burde have været opfyldt, og der er ogsaa adskillige Tilbud til at faae denne af mig nævnte Løfteparagraf indfriet. Det vil være i Thingets Minde, at der saaledes i Rigsdagssamlingen 1864—65 blev fremlagt et Lovudkast i denne Henseende, det vil sige, Lovudkastet, der fremkom den 17de Oktober i Thinget, behandlede egentlig slet ikke de Paragrafer, der var Tale om at gennemse, nemlig §§ 2, 3 og 11, det indeholdt tværtimod kun visse nærmere Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Paaligningen af Indkomstskat i Kjøbenhavn og lod derimod de 3 Paragrafer, der ifølge Bestemmelsen i § 25 skulde gennemses, urørte. Dette hidrørte fra, at Regjeringen ved at henvende sig til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse havde faaet den Befæd, kan jeg sige, at, medens man var enig om for Tiden indtil videre ikke at røre ved §§ 2 og 3, der nemlig vedrøre Skatter af faste Eiendomme, var der mellem Kommunalbestyrelsens to Kamre, nemlig Magistraten og Borgerrepræsentationen, delte Meninger om Rigtigheden af allerede paa dette Trin at forandre Forfristen i § 11, nemlig om Skattefristen, idet nemlig Magistraten fandt, at der ikke var indhentet tilstrækkelige Erfaringer, hvorpaa man kunde bygge et saadant Forslag til Forandring, hvorimod et Flertal i Borgerrepræsentationen fandt det paatrængende af Hensyn til de mindre bemidlede Klasse's Larm at faae saadanne Forandringer tilveiebragte — det var et lille Flertal, det skal jeg indrømme, thi det blev vedtaget med 12 Stemmer imod 10, om jeg ikke tager feil, altsaa kun 22 af de 36 Mænd, der have at beslutte om denne Sag, vare tilstede. Ministeriet sluttede sig i sin Opfattelse, hvad man kunde vente af dette Ministerium, til Magistratens Mening, at det helst burde have sit Forblivende ved det Bestaaende, og derfor foreslog det heller ikke det paabudte Gjennemsyn af § 11. Der blev i Sagen nedsat et Udvalg, og dette afgav sin Betænkning den 14de Januar 1865, men Sagen kom dengang ikke til videre Forhandling her i Thinget. Senere hvillede Sa-

gen indtil Rigsdagssamlingen 1867—68, da Regjeringen fremlagde et Lovforslag til Paaligning af Indkomstskat i Kjøbenhavn. Der blev ligeledes dengang nedsat et Udvalg, som under 5te Mai 1868 afgav en grundig — tør jeg nok sige — og udførlig Betænkning over Sagen, og hvor det i Særdeleshed havde indladt sig paa § 11 i Indkomstskatloven, hvad det foregaaende Udvalg slet ikke havde gjort, medens dette derimod havde indladt sig paa andre mindre indgribende Ting. Sagen kom imidlertid heller ikke i Rigsdagssamlingen 1867—68 videre end til Udvalgsbetænkning. I den næste Rigsdagssamling 1868—69 fremlagdes paany et Forslag til Paaligning af Indkomstskat i Kjøbenhavn, og der blev ligeledes dengang nedsat et Udvalg, der saavidt jeg mindes, paa eet Medlem nær bestod af de samme Medlemmer, som i det foregaaende Aar havde siddet i Udvalget. Forslaget var i det Hele taget af samme Indhold som det, der var forelagt 1867—68, og Udvalget kunde derfor i den Betænkning, som det afgav, væsentlig henholde sig til sin Betænkning fra forrige Aar; men Sagen kom heller ikke i den sidstnævnte Samling 1868—69 videre end til Udvalgsbetænkning. Derimod hørte de høitærede Indenrigsministre op med at fremkomme med Forslag om denne Sag, og det er hert, at jeg ikke kan være enig med de høitærede Indenrigsministre. Det kan maaste tildels undskyldes, at en Minister, naar han, efterat have forsøgt paa at bringe en Sag igjennem, møder uoverstigelige Hindringer, uovervindelig Modstand hos det ene af Thingene, da opgiver Forsøget paa at bringe Sagen igjennem; dette kan maaske sige jeg, tildels, i visse Tilfælde undskyldes, men naar der som her ikke foreligger nogen som helst Meningsstilkjendegivelse, hverken fra Folkethinget, hvori Lovforslaget gjentagne Gange har været forelagt, eller fra det andet Thing, hvortil det aldrig er naaet, saa forekommer det mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund, for Ministeriet til at aflade med at fremlægge et saadant Lovforslag, indtil der kommer en Lov ud af det, idet nemlig Paabudet i den gjældende Lov af 19de Februar 1861 staar aldeles usvækket i Kraft.